

ΑΣΩΠΟΥ 15 - 18901 ΣΑΛΑΜΙΝΑ - ΤΗΛ. 210-46 77 037 - ΤΗΛ. /FAX : 210-46 73 814
e-mail: iliadi_edu@otenet.gr - ΗΛ/ΚΗΔ/ΝΣΗ: www.iliadi.edu.gr

ΤΑΞΗ ΣΤ΄

Ομαδική Εργασία

Συνταξιδιώτες με την ελιά
στο πέρασμα των αιώνων.

Σχολικό έτος: 2023-2024

Πρόλογος

Για την Ελλάδα και τους Έλληνες η ελιά είναι πολύ περισσότερα από ένα δέντρο. Είναι πολιτισμός, ιστορία, παράδοση και μυθολογία.

Είναι σύμβολο ειρήνης.

Γνωρίζετε ότι στην περιοχή Αιάντειο του νησιού μας βρίσκεται μια ελιά που «ζούσε» όταν έγινε η ναυμαχία της Σαλαμίνας και συνεχίζει να στέκεται εδώ και 2530 έτη αγέρωχη.

Είναι η «Ελιά της Όρσας», η οποία έχει πάρει το όνομά της από μια φτωχή κοπέλα η οποία σαν προίκα της είχε μόνο αυτή την ελιά που όπως πιθανολογείται φυτεύτηκε από τον Πεισίστρατο. Επίσης μετά από εξέταση του γενετικού υλικού του δέντρου μάθαμε ότι πρόκειται για εκ γενετής καλλιεργούμενη ελιά, γεγονός μεγάλης ιστορικής σημασίας για την πρωταρχική εμφάνιση της ελαιοκαλλιέργειας στην Αττική.

Η ελιά της Όρσας

Η ιστορία της ελιάς

Η ιστορία της ελιάς, ξεκινά πριν 7.000 χρόνια και είναι συνδεδεμένη με τη ζωή των ανθρώπων της Μεσογείου, την καθημερινότητα και τις συνήθειές τους. Οι ιστορικοί καθιστούν τη λεκάνη της Μεσογείου σαν ένα μέρος όπου πρωτοεμφανίστηκαν τα ελαιόδεντρα.

Σήμερα η καλλιέργεια της ελιάς είναι πολύ διαδεδομένη σε ολόκληρη τη Μεσόγειο και η κατανάλωση του καρπού είναι βασικό στοιχείο της μεσογειακής διατροφής. Η ελιά είναι ένα δέντρο που αγαπά τον μεσογειακό ήλιο και τη θάλασσα, μεγαλώνει και σε άγονα εδάφη και έχει μεγάλη αντοχή στην ανομβρία.

Η Ελιά σε μικρή ηλικία χρειάζεται την φροντίδα του παραγωγού και ξεκινά να δίνει καρπούς στην ηλικία των 7 ετών. Στην ηλικία των 30-70 ετών βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη. Η φυσιολογική διάρκεια ζωής ενός ελαιόδεντρου είναι 300 έως 600 χρόνια. Υπάρχουν ελιές ανά τον κόσμο με ηλικία που ξεπερνούν τα 1.000 χρόνια.

Στον Μεσογειακό χώρο τα ελαιόδεντρα ανθοφορούν στα τέλη της άνοιξης ενώ η συγκομιδή της ελιάς ξεκινά από τα τέλη Σεπτεμβρίου και τελειώνει τον Φεβρουάριο ανάλογα την ποικιλία της ελιάς.

Οι Έλληνες ήταν ο πρώτος λαός που καλλιεργήσε ελιές στον Ευρωπαϊκό χώρο της Μεσογείου. Η ελιά συντρόφεψε τους Έλληνες τόσο σε εποχές ευμάρειας, όσο και σε εποχές στέρησης. Οι καρποί της ελιάς, το λάδι της, αλλά και τα κλαδιά της, χρησιμοποιήθηκαν στο εμπόριο, έθρεψαν και μεγάλωσαν υγιεινά γενιές και γενιές, πρόσφεραν μακροζωία και προστασία από διάφορες αρρώστιες. Η ελιά για τους Έλληνες είναι ένα ευλογημένο δέντρο, ένα πολύτιμο δώρο της φύσης που έχει συνδεθεί με την ιστορία και τον πολιτισμό της Ελλάδας. Ο καρπός της ελιάς ήταν ιερός από την αρχαιότητα.

Η ελιά μέσα στην ιστορία

Η παρουσία της ελιάς στην Ελλάδα διαπιστώνουμε ότι υπάρχει από τους προϊστορικούς χρόνους.

Στα ομηρικά έπη βλέπουμε τη χρήση του ελαιόδεντρο κυρίως για την επάλειψη του σώματος και τις θρησκευτικές τελετές.

Επίσης ο Οδυσσέας σκάλισε το νυφικό κρεβάτι του στην Ιθάκη στον κορμό μιας ελιάς.

Ακόμα και σήμερα στην Ιθάκη, στον δρόμο για την Ανωγή βλέπουμε τον ήλιο να βασιλεύει μέσα από τα κλαδιά των ελιών του Λαέρτη.

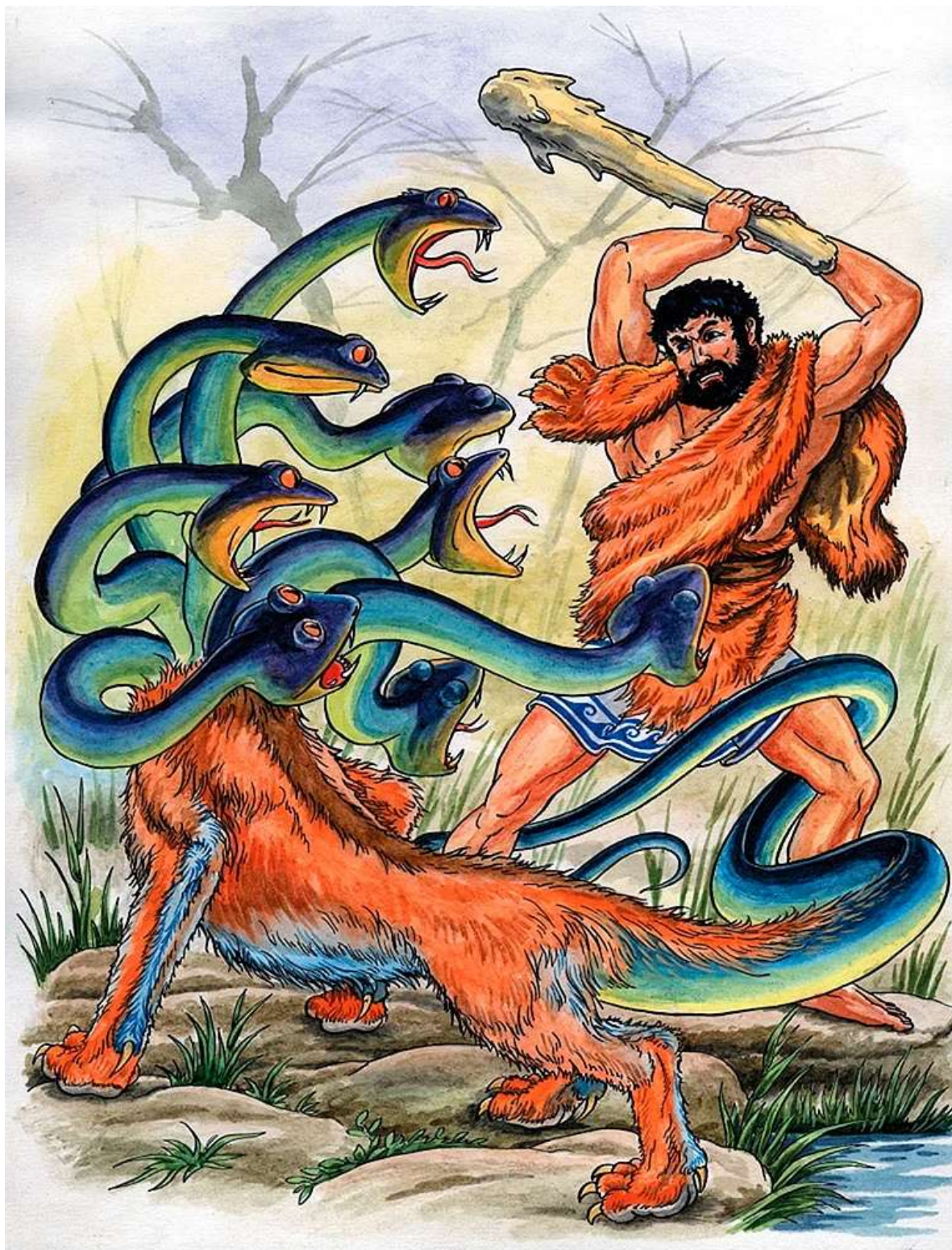
Πρωταγωνίστρια η ελιά και στην ελληνική Μυθολογία. Σύμφωνα, λοιπόν, μ' αυτήν την ελιά έφερε στους Έλληνες η Αθηνά, η οποία δίδαξε και την καλλιέργειά της.

Είναι γνωστό το επεισόδιο της φιλονικίας της Αθηνάς με τον Ποσειδώνα για το όνομα της Αθήνας. Στην Ακρόπολη η θεά χάρισε στους Έλληνες το δώρο της και στην Ακαδημία οι 12 ιερές ελιές, οι Μορίαι, και ο ιερός ελαιώνας απ' τον οποίο προερχόταν το λάδι που δινόταν ως έπαθλο στους νικητές των Παναθηναίων.

Ενδεικτικό της σημασίας της ελιάς είναι ότι οι Αθηναίοι στα νομίσματα τους απεικόνιζαν την Αθηνά με στεφάνι ελιάς στο κράνος της.

Μια και μιλάμε για μυθολογία γνωρίζετε ότι το ρόπαλο του Ηρακλή ήταν φτιαγμένο από ξύλο ελιάς και ότι αφού ολοκλήρωσε τους δώδεκα άθλους του, φύτεψε στην Ολυμπία μια ελιά;

Τον 5^ο αιώνα π.Χ. ο Έλληνας λυρικός ποιητής Πίνδαρος έγραψε σ' ένα ποίημά του «Όπως την ημέρα δεν υπάρχει πιο ζεστό και πιο φωτεινό αστέρι στον ουρανό από τον ήλιο, ομοίως δεν υπάρχει μεγαλύτερη αθλητική συνάντηση από αυτή των Ολυμπιακών αγώνων».

Η ελιά για τους αρχαίους Έλληνες ήταν σύμβολο της Ειρήνης, της Σοφίας και της Νίκης. Γι' αυτό και το μοναδικό βραβείο που έπαιρνε ο Ολυμπιονίκης ήταν ένα στεφάνι φτιαγμένο από κλαδί ελιάς, ο «Κότινος».

Μέσα στο ναό της Ήρας στην Αρχαία Ολυμπία, υπήρχε μια ελιά, η «Καλλιστέφανος ελαία» από της οποίας τα κλαδιά φτιαχνόταν ο κότινος.

Ο Ολυμπιακός ύμνος

Αρχαίο Πνεύμ' αθάνατον, αγνέ πατέρα
του ωραίου, του μεγάλου και τ' αληθινού,
κατέβα, φανερώσου κι άστραψ' εδώ πέρα
στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού.

Στο δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι,
στων ευγενών Αγώνων λάμπσε την ορμή,
και με τ' αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
και σιδερένιο πλάσε κι άξιο το κορμί.

Κάμποι, βουνά και πέλαγα φέγγουν μαζί σου
σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός,
και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου,
Αρχαίο Πνεύμ' αθάνατο, κάθε λαός.

Κωστής Παλαμάς

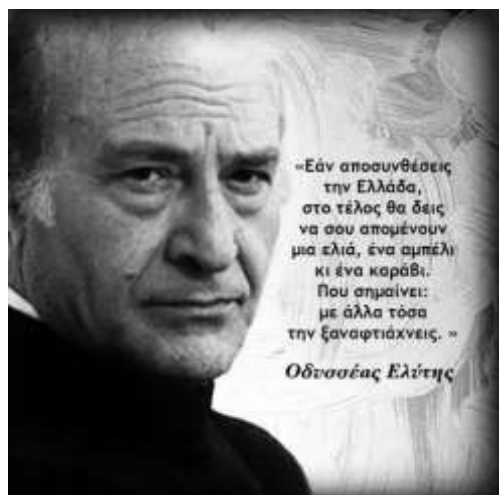

Και μια και μιλάμε για υγεία και ελαιόλαδο θα ήταν αμέλειά μας να μην τονίσουμε τη θέση που έχει το πολύτιμο αυτό υγρό στη Μεσογειακή μας διατροφή. και επειδή η γεύση ισοδυναμεί με χίλια λόγια δε θα σας κουράσουμε με λέξεις αλλά θα σας κεράσουμε εδέσματα (πλατέτσι) με βάση το ελαιόλαδο. Πρόκειται για μια παραδοσιακή **λαδόπιτα** της Σαλαμίνας που παρασκευάζεται σε όλη τη διάρκεια του χρόνου και έχει ως βάση το αλεύρι σταριού και το αγνό ελαιόλαδο. Το όνομά της οφείλεται στο πλατύ σχήμα της που καλύπτει ολόκληρο το ταψί και ψήνεται διατηρώντας στο τέλος μαλακό το εσωτερικό της και μια ξεροψημένη χρυσαφένια κρούστα.

Το δέος που προκαλεί το δέντρο της ελιάς δεν θα μπορούσε να αφήσει ασυγκίνητους τους ποιητές, τους λογοτέχνες και τους ζωγράφους μας και επειδή έχετε πολύ καιρό να μας ακούσετε να απαγγέλουμε ποιήματα θα συνεχίσουμε την παρουσίαση της ελιάς με ποιήματα.

Ο Οδυσσέας Ελύτης, μύστης μεταξύ των άλλων φύλλων της ελιάς, μας έπεισε πως εάν αποσυνθέσεις την Ελλάδα, στο τέλος θα δεις να σου απομένουν μια ελιά, ένα αμπέλι κι ένα καράβι. Που σημαίνει: με άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας
ο πετροπαιχνιδιάτορας
από την άκρη των ακρώ
κατηφοράει στο Ταίναρο
Φωτιά 'ναι το πηγούνι του
χρυσάφι το πιρούνι του.

Ο ΗΛΙΟΣ

Εσείς στεριές και θάλασσες
τ' αμπέλια κι οι χρυσές ελιές
ακούτε τα χαμπέρια μου
μέσα στα μεσημέρια μου

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Από τη μέση του εγκρεμού
στη μέση του αλλού πελάγου
κόκκινα κίτρινα σπαρτά
νερά πράσινα κι άπατα

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Με τα μικρά χαμίνια του
καβάλα στα δελφίνια του
με τις κοπέλες τις γυμνές
που καίγονται στις αμμουδιές
με τους λοξάτους πετεινούς
και με τα κουκουρίκου τους!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Φύγανε τα πουλιά γι' άλλου
μα εγώ στο κύμα του γιαλού
θεμέλιωσα το σπιτικό
να τ' αποσώσω δεν μπορώ.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ

Τέσσερις μήνες χτίζουμε
και τους οχτώ γκρεμίζουμε
και κάθε γνωμένη ελιά
στοιχίζει και μια φαμελιά.

Η σχέση του ήλιου και της ελιάς, η οποία δίνει τους καρπούς της μέχρι τα βαθιά γεράματα, τονίζεται στους στίχους του Κωστή Παλαμά.

**Η ελιά
Παλαμάς Κωστής**

Είμαι του ήλιου η θυγατέρα
Η πιο απ' όλες χαϊδευτή.
Χρόνια η αγάπη του πατέρα
Σ' αυτόν τον κόσμο με κρατεί.
Όσο να πέσω νεκρωμένη,
Αυτόν το μάτι μου ζητεί.
Είμ' η ελιά η τιμημένη.

Δεν είμ' ολόξανθη, μοσχάτη
Τριανταφυλλιά ή κιτριά·
Θαμπώνω της ψυχής το μάτι,
Για τ' άλλα μάτια είμαι γριά.
Δε μ' έχει αηδόνι ερωμένη,
Μ' αγάπησε μία θεά·
Είμ' η ελιά η τιμημένη.

Όπου κι αν λάχω κατοικία,
Δε μ' απολείπουν οι καρποί·
Ός τα βαθιά μου γηρατεία
Δε βρίσκω στη δουλειά ντροπή·
Μ' έχει ο Θεός ευλογημένη
Κι είμαι γεμάτη προκοπή·
Είμ' η ελιά η τιμημένη.

Φρίκη, ερημιά, νερά και σκόπη,
Τη γη εθάψαν μια φορά·
Πράσινη αυγή με φέρνει πρώτη
Στο Νώε η περιστερά·
Όλης της γης είχα γραμμένη
Την εμορφιά και τη χαρά·
Είμ' η ελιά η τιμημένη.

Εδώ στον ίσκιο μου από κάτω
Ἦρθ' ο Χριστός ν' αναπαυθεί,
Κι ακούστηκε η γλυκιά λαλιά του
Λίγο προτού να σταυρωθεί·
Το δάκρυ του, δροσιά αγιασμένη,
Ἐχει στη ρίζα μου χυθεί·
Είμ' η ελιά η τιμημένη.

Ο ελαιώνας είναι προανάκρουσμα της Μεσογείου. Από το «Φρύδι» των Γαργαλιάνων συνεχίζουν τα ζωντανά τοπία της ελιάς να πάλλονται ίσια πέρα μακριά.

Το ιερό δέντρο του πολιτισμού της Μεγάλης Ελλάδας.

Ραψωδίες του Ιόνιου. Το Διάβα του Ελαιώνα Σικελιανός Άγγελος

Στον Ιόνιο διάπλατο γιαλό διαβήκαμε, περνώντας
τον ελαιώνα, αγαπητό της Αθηνάς και πλήθια
σε ίσκιους βαθύ, σαν πέλαγο, και αχό με τους ανέμους.
Και ταξιδέψαμε το νου και το κορμί στους ίσκιους,
ανάμεσ' από λούλουδα κι από ευωδιές, καθένας
στην αρμονία σα σε ραβδί αγριλίδας ζυγιασμένος.
Κ' οι σαύρες, φωτοπράσινες, που δίπλα από τη ρίζαν
εκοίταγαν ασάλευτες στον ήλιο, και τα φίδια,
σα γητεμένα όλα βαθιά της αρμονίας μας ήταν,
και το ραβδί μου ως πιστικού, το φίδι να πατήσει
δε σηκωνόνταν, στο μακρύ του κάμπου μονοπάτι,
μα ως σε κλαδί λογίζομουν να τυλιχτεί πως θά 'ρτει...

Κ' η Γλαύκη πρώτη τη σιωπήν έκοψε, πρώτη, ως όταν
κόβεις ψωμί κριθάρينو, στη μέση, απά στο γόνα,
και η ευωδιά του ξεχειλάει αγγίζοντας τη φρένα.
Τέτοια και η Γλαύκη emίλησε, που 'χε γλυκά ευωδιάσει
με λιοφύλλο το στόμα της κ' ελούστη με τα φύλλα
και τον ανθό της λυγαριάς στα χέρια και στα χείλα.
Και φούσκωνέ μας η σιωπή τα στήθη, ωσάν την πείνα.
Μα ήταν κι ολόδροση η φωνή, να συγκερνάει τη δίψα,
σαν το ψωμί που πότισες σε κρύας πηγής τη φλέβα.
Και τα μαλλιά τη σκέπαζαν, αν τα 'ριχνε, ως τα πόδια,
μα πάντα διαφαινότανε το μέτωπο, ως φεγγάρι
που φέγγει θείον ολημερίς, κι ας ανεβαίνει ο ήλιος.
Και μες στο νου μου φάνταζε σαν τη στερνή την ψίχα
του δέντρου, ωσάν τ' ολόχυμο μιανής φτελιάς μελούδι.

Κ' είπεν η Γλαύκη: «Ολονυχτίς τα μάτια σου στον ύπνο
σαν άστρα σου ανοιγόκλειναν· και λαγαρά είναι τόσο
που, να τα ιδώ, στο μέτωπο την απαλάμη βάνω;»

Κ' εγώ, που νόμιζα η φωνή σαν κλειστός κρίνος που ήταν,
απάντησα, και να, η φωνή μέσα μου ανοίχτη ως κρίνος:

«Τ' άστρι πληθαίνει μέσα μου, σαν το σπειρί στο ρόδι,
ως αναπεύω το κορμί στους άμμους του Ιονίου.
Η νύχτα ανοίγει απ' το βαθύ τον πόθο σαν το ρόδι,
και μυρμηγκιάζει μέσα μου κι ολάκερο μ' αγγίζει,
πώς, σα λουστώ απονύχτερα, μιαν αστραψιά αναβράει
τριγύρα από φωσφόρισμα – σα μέσα από το γνέφι
που κουφοκαίει η αστραπή – και που σπιθίζει ακόμα
στα χέρια μου, στους ώμους μου, πάλε ως συρτώ στους όχτους...
Κι ανοίγουν απονύχτερα των άστρων τα μπουμπούκια,
κι όλη ευωδά η μαγιάτικη νυχτιά απ' τα τόσα ρόδα,
η Αλετροπόδα σα φανεί κι ως βασιλέψει η Πούλια.
Κι ο ύπνος μου είν' ανάλαφρος, και φτάνει μου να σειώνται
τα βλέφαρα σ' ανασασμό βαθύ μαζί με τ' άστρα,
και μόνο φτάνει μου να πιω σε μιας σιωπής τη φλέβα,
κι ας είναι ως νυχτολούλουδα τα μάτια μου ανοιγμένα...»

Κ' η άλλη, πρασινοϊσκιωτα που είχε τα μάτια, εσίγα·
κι από το λόγον άγγιχτη φαινόντανε, και πλήθια
ν' ακούει ας αναγάλλιαζε, καθώς τα πελαγίσια
πουλιά που, ως λούζονται, γλιστρά το κύμα απάνωθέ τους.
Μεγαλομάτα – κ' έδειχνε πως σε βαθιές πεδιάδες
είχε αναπέψει τη ματιά και σ' απλωτά ποτάμια,
για τούτο κι αργοσάλευτη σαν του βοδιού γυρνούσε,
πότε το πέλαο δάμαζε, πότε τον κάμπον όλο...

Αλλ' όπως εκατέβαινε σε τόση αγάπη ο ήλιος,
στο κύμα ως ελουστήκαμε και βγήκαμε στην άκρη,
σα γλαύκες εκοιτάζαμε τη σιωπηλήν εσπέρα...

Κ' εγώ, βαθιά μου πόνιωθα πως δεν πεθαίνει η μέρα,
στης σιωπηλής ακούμπησα τον κόρφο, και στην άλλη
τα πόδια ακούμπησα. Βαθιά ελογίζομουν, σα να 'χα
στον ήλιο τα ποδάρια μου, στον ίσκιο το κεφάλι...

Ο Γιάννης Ρίτσος στο ποίημα «Ρωμιοσύνη» συνδέει με τρόπο προσωπικό διάφορα στοιχεία της ιστορικής παράδοσης και της ελληνική φύσης και μας δίνει ανάγλυφη τη μορφή της Ελλάδας και των ανθρώπων της στον αδιάκοπο αγώνα τους για ελευθερία, δικαιοσύνη και ανθρωπιά.

Ρωμιοσύνη Γιάννης Ρίτσος

I

Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲ βολεύονται μὲ λιγότερο οὐρανό,
αὐτὲς οἱ πέτρες δὲ βολεύονται κάτω ἀπ' τὰ ξένα βήματα,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸν ἥλιο,
αὐτὲς οἱ καρδιὲς δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸ δίκιο.

Ἐτοῦτο τὸ τοπίο εἶναι σκληρὸ σὰν τὴ σιωπὴ,
σφίγγει στὸν κόρφο του τὰ πυρωμένα του λιθάρια,
σφίγγει στὸ φῶς τὶς ὀρφανὲς ἐλιές του καὶ τ' ἀμπέλια του,
σφίγγει τὰ δόντια. Δὲν ὑπάρχει νερό. Μονάχα φῶς.
Ὁ δρόμος χάνεται στὸ φῶς κι ὁ ἵσκιος τῆς μάντρας εἶναι σίδερο.
Μαρμάρωσαν τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια κ' οἱ φωνὲς μὲς στὸν ἀσβέστη τοῦ
ἡλίου.
Ἡ ρίζα σκοντάφτει στὸ μάρμαρο. Τὰ σκονισμένα σκοίνα.
Τὸ μουλάρι κι ὁ βράχος. Λαχανιάζουν. Δὲν ὑπάρχει νερό.
Ὅλοι διψᾶνε. Χρόνια τώρα. Ὅλοι μασᾶνε μία μπουκιὰ οὐρανὸ πάνου ἀπ'
τὴν πίκρα τους.
Τὰ μάτια τους εἶναι κόκκινα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια,
μία βαθειὰ χαρακιὰ σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ φρύδια τους
σὰν ἓνα κυπαρίσσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνὰ τὸ λιόγεμα.

V

Κάτσανε κάτω ἀπ' τὶς ἐλιές τὸ ἀπομεσήμερο
κοσκινίζοντας τὸ σταχτὶ φῶς μὲ τὰ χοντρά τους δάχτυλα
βγάλανε τὶς μπαλάσκες τους καὶ λογαριᾶζαν πόσος μόχτος χώρεσε στὸ
μονοπάτι τῆς νύχτας
πόση πίκρα στὸν κόμπο τῆς ἀγριομολόχας
πόσο κουράγιο μὲς στὰ μάτια τοῦ ξυπόλυτου παιδιοῦ ποὺ κράταε τὴ
σημαία.

Εἶχε ἀπομείνει πάρωρα στὸν κάμπο τὸ στερνὸ χελιδόνι
 ζυγιαζόταν στὸν ἀέρα σὰ μία μαύρη λουρίδα στὸ μανίκι τοῦ φθινοπώρου.
 Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμενε. Μονάχα κάπνιζαν ἀκόμα τὰ καμένα σπίτια.
 Οἱ ἄλλοι μας ἄφησαν ἀπὸ καιρὸ κάτω ἀπ' τὶς πέτρες
 μὲ τὸ σκισμένο τους πουκάμισο καὶ μὲ τὸν ὄρκο τους γραμμένο στὴν
 πεσμένη πόρτα.
 Δὲν ἔκλαψε κανεὶς. Δὲν εἶχαμε καιρό. Μόνο πού ἡ σιγαλιὰ μεγάλωνε
 πολὺ
 κ' εἶταν τὸ φῶς συγυρισμένο κάτω στὸ γιὰλὸ σὰν τὸ νοικοκυριὸ τῆς
 σκοτωμένης.

Τέλος ο πατέρας της ποίησης ο Όμηρος στην Οδύσσεια μας παρουσιάζει την ελιά μέσα από ένα διάλογο του Οδυσσέα και της Πηνελόπης.

Ελιά, Οδυσσέας και Πηνελόπη

Ο Οδυσσεάς έφτιαξε από το ανθεκτικό ξύλο ελιάς το νυφικό κρεβάτι. Όταν λοιπόν ο Οδυσσεάς επέστρεψε στην Ιθάκη και η Πηνελόπη δεν τον αναγνώριζε, της διηγείται πώς δούλεψε για να κλαδέψει το δέντρο ελιάς και να το μεταμορφώσει σε κλίνη.

«Φύτρωνε δέντρο, ελιά στενόφυλλη, μες στον αυλόγυρο μας, ξεπεταμένο κι ολοφούντωτο, χοντρό σα μια κολόνα. Και πήρα κι έχτισα τρογύρα του την κάμαρα με πέτρες πυκνές ως πάνω, και τη σκέπασα καλά καλά με στέγη. Κι αφού της πέρασα πορτόφυλλα καλαρμοσμένα, στεριά, έκοψα απάνω της στενόφυλλης ελιάς κλαδιά και φούντα, και τον κορμό απ' τη ρίζα κλάδεψα, προσεχτικά, πιδέξια με το σκεπάρνι πελεκώντας τον, με στάφνη ισιώνοντάς τον, κλινόποδο να γένει, κι άνοιξα με το τρυπάνι τρύπες. Κει πάνω το κλινάρι εστήριξα, καλά πλανίζοντάς το. Και με το μάλαμα το πλούμισα, το φίλντισι, το ασήμι! Τέλος λουριά από βόδι ετάνυσα, που απ' την πορφύρα αστράφταν. Το μυστικό σου το φανέρωσα σημάδι, μα δεν ξέρω αν το κλινάρι ακόμα στέκεται, γυναίκα, για κανέναν το λιόδεντρο απ' τη ρίζα του 'κόψε και του άλλαξε τη θέση.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ (ραψωδία Ψ' στίχοι 190-204, μετάφραση
Καζαντζάκη-Κακριδής)

Σημαντική θέση έχει η ελιά και στη θρησκεία μας.

Η αρχαία χρήση του λαδιού στην ταφική τελετουργία έχει διατηρηθεί και στη χριστιανική θρησκεία.

Στον Χριστιανισμό και ιδιαίτερα στον Ορθόδοξο η ελιά και το ελαιόλαδο παίζουν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο.

Είναι το μόνο φυτό που αναφέρεται περισσότερο από 170 φορές στη βίβλο.

Κλαδί ελιάς στέλνει ο Θεός με το περιστέρι στον Νώε, σύμβολο του θείου ελέους, της γαλήνης και της Ειρήνης.

Επίσης το λάδι έχει ιδιαίτερη βαρύτητα στο μυστήριο της βάπτισης.

Ο βαπτιζόμενος αλείφεται με λάδι που έχει αγιαστεί και συμβολίζει την πλήρη ανάπλαση και την αναδημιουργία του ανθρώπου. Όπως οι παλαιστές αλείφονταν με λάδι στην αρχαιότητα ώστε να γλιστρούν από τα χέρια του εχθρού έτσι και το λάδι συμβολίζει τη δύναμη που του δίνει ο Θεός να γλιστρά από τους πειρασμούς του και τους πνευματικούς εχθρούς του.

Επίσης το ελαιόλαδο πρωτοστατεί στο μυστήριο του ευχελαίου και στο καντήλι που καίει στις εκκλησίες αλλά και στα σπίτια μας.

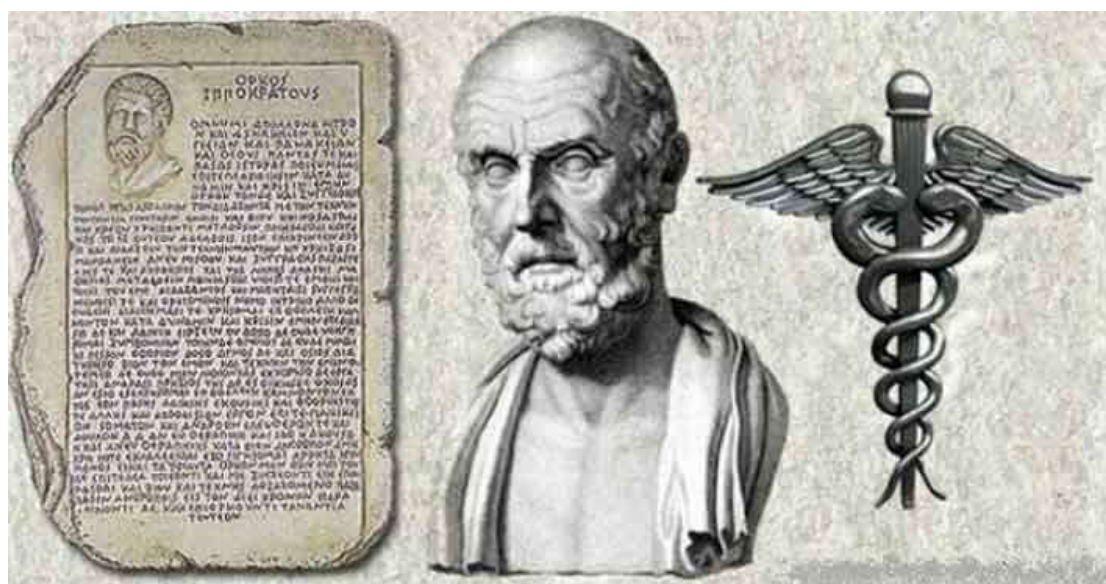

Θα ήταν αμέλειά μας να μην αναφέρουμε το ρόλο που έπαιζε και παίζει το ελαιόλαδο στην υγεία μας.

Ο Ιπποκράτης, πατέρας της ιατρικής, πίστευε στις θεραπευτικές ιδιότητες του ελαιόλαδου. Αναφερόταν σε αυτό σαν την «ιδανική θεραπεία».

Οι αρχαίοι Έλληνες θεραπευτές χρησιμοποιούσαν ελαιόλαδο για να επουλώσουν πληγές, για να θεραπεύσουν την αϋπνία, τη ναυτία, τη χολέρα. Επίσης το χρησιμοποιούσαν για να ενυδατώσουν το δέρμα.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες πιστεύουν ότι βοηθά τις λειτουργίες του εγκεφάλου, των εσωτερικών μας οργάνων και ιδιαίτερα της καρδιάς, αφού προλαβαίνουν και παίρνουν τη θέση από τα βλαβερά ζωικά λίπη, τα οποία είναι υπεύθυνα για τη συγκέντρωση λίπους στην καρδιά.

Επίλογος

Γνήσιοι απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων και εμείς φτιάξαμε στεφάνια ελιάς και τα προσφέραμε στους δικούς μας ήρωες τους γονείς μας, που αγωνίζονται καθημερινά στα σύγχρονα αγωνίσματα της ζωής και βγαίνουν νικητές.

Η δασκάλα της ΣΤ΄ Τάξης: Λένα Ζερβού

Οι μαθητές της ΣΤ΄ Τάξης:

1. Μελέτης
2. Θανάσης
3. Μαριλένα
4. Θεοφανία
5. Αλέξανδρος
6. Μαριάντζελα
7. Χαράλαμπος
8. Παναγιώτης
9. Μαρία
10. Κυριάκος
11. Βασίλης
12. Μιλτιάδης
13. Σέμι
14. Κυριακή
15. Προκόπης
16. Ελένη
17. Σταμάτης
18. Κωνσταντίνος
19. Αλέξανδρος
20. Άρτεμις
21. Ιωάννης
22. Φένια

